

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

ÚNOR
2018

Úvodník

Blažovičtí přátelé, zažili jsme minulý rok mnoho VÝJIMEČNÉHO:

- slavnost biřmování s návštěvou našeho pastýře a otce biskupa, který na setkání s vámi rád vzpomínal,
- při samotné přípravě s mladými uvědomění si, jaké bohatství máme mezi sebou, když jsme naslouchali duchovním zkušenostem lidí z našeho farního společenství,
- oslavy hezkých svateb
- některé nové duchovní impulzy, které nás až zahanbují: objevení nebo obnovení potřeby žít s Ježíšem u mnohých lidí mezi námi, touha mladých maminek prohlubovat společně svoji modlitbu, touha po obnově duchovního života v celé naší farnosti projevující se snahou něco dělat pro druhé, setkávat se, modlit se, přinášet evangelium ostatním,
- nebo to, co dokážeme dělat pro druhé!

Na druhé straně je v nás, zdá se mi, i jakási duchovní OCHABLOST:

- těžkost žít z těch a podle těch darů, které jsme přijali,
- malá snaha využít příležitosti duchovního setkání s Pánem, které se nám (a ne zas tak často) nabízí.

Proto, PŘEMOŽME OCHABLOST A ŽIJME ZNOVU Z TOHO, CO VÝJIMEČNÉHO NÁM BYLO DÁNO! K tomu si vzájemně žehnejme!

Aby se nám to podařilo, obnovme si ony prožité zkušenosti ze svědectví, které nám v letošním Poutníkově připravili mnozí z nás, a připomeňme si ty příležitosti, které se nám stále nabízejí. Děkujeme těm, kteří s námi zkušenosti v následujících textech sdílí!

o. Jiří

Fatimské zázraky o. Jiřího

Když jsem přemýšlel, které kázání dát do Poutníka jako duchovní slovo, přesvědčil jsem se, že se vám bude lépe číst svědectví za života, že teorie slyšíte dost.

Chtěl bych vám „krátce“ povyprávět své svědectví o naší Matce Marii, která mi projevila péči jako Dáma z Fatimy. Víte dobře, že jsme minulý rok slavili 100 let od jejího zjevení na tomto portugalském místě.

Obr 1 - Hyacinta a František

Příběh opakovat nemusím. Nejvíce mě na jejím poselství zaujalo, že řekla, že její Neposkvrněné Srdce zvítězí, což mě přijde zvláště aktuální v kontextu současného světa, který je tak daleko od Pána, a ve víře, že jednou přijdou poslední dny, kdy se ukáže náš Pán. Možná si vzpomínáte, kolik „pan farář“ hlásil akcí s výročí spojených. Začalo to 13. května, 100 let od prvního zjevení. Ten den ve Fatimě papež svatořečil dvě mladší děti, které u toho byly. V jejich příběhu mě zaujalo, jak už sedmiletá Hyacinta a devítiletý František (obr. 1) se dokázali den-

Pokračování na str. 2.

Pokračování ze str. 1.

ně mnoho modlit, modlit se růženec, obětovat Bohu mnoho za hříšníky, a říkal jsem si, kéž by to dokázaly naše děti a my je k tomu vedli! Ten den jsme se také Panně Marii zasvěcovali, a i já, s důvěrou, že ona to bere vážně, jsem jí svěřil sebe a své farnosti, tedy také vás.

A napadlo mě: co kdybych v rámci dovolené do Fatimy jel!? A hned jsem se ptal spolužáků, jestli by v září, kdy je pro mě dovolená nejdostupnější, se mnou nejeli. Dva z nich, kněží, hned souhlasili. Navrhl jsem tedy termín v druhém týdnu září, který jsem měl pro dovolenou rezervovaný. Nebylo to na dlouho, ale alespoň něco! A první „náhoda“: náš pobyt jsme bez takového záměru naplánovali přesně na dny, kdy vycházela česká národní pouť na témže místě.

V červnu jsem obvolával a zjišťoval možnosti ubytování, ale vše už bylo obsazené. „Nevadí, vezmeme spacáky a stan.“ Pár dní před odjezdem jsem ještě našel jednoho kamaráda, a tak jsme byli čtyři (obr. 2).

Obr 2 - Posádka

10. září, v neděli odpoledne po farním dni mého spolubratra, jsme vyrazili. První výjimečná událost se stala na dálnici v Německu uprostřed noci. Najednou prasklo právě zadní kolo. Spolubratr bezpečně zastavil. Já jsem držel trojúhelník, spolubratři, již zkušeně, celkem rychle vyměnili rezervu. První pomoc té, za kterou jsme jeli. Snad s náhradním kolem dojedeme. Další den odpoledne jsme se rozhodli zastavit se v Loyole, místě, kde pobýval a léčil se zraněný rytíř Ignác. Na místě, kde mnoho měsíců proležel a kde se také obrátil, jsme slavili eucharistii. Z něho se později stal velký světec a misionář, velký učitel církve, zakladatel řádu, ze kterého pochází náš papež František. Vydali jsme se znovu na cestu. Příjezd do Fatimy nám vycházel na noční hodinu, proto jsme našli místo u lesíku mimo dálnici, rozdělali jsme na trávě spacáky a v teplé noci jsme se pár hodin vyspali. Brzy ráno jsme se pak vydali dál.

V Portugalsku jsme projížděli mnoho kilometrů kolem krajiny spálené požáry. Po osmé hodině jsme šťastně dorazili do Fatimy. Nikdo z nás tam ještě nebyl, ani spolubratr, kterému již v semináři přezdívali Fatima. Ale přesto jsme, opět „náhodou“, zaparkovali na parkovišti, kde se dalo parkovat zdarma, asi 5 minut od poutního areálu a pár metrů od místa,

kde jsme měli (což jsme ještě nevěděli) spát.

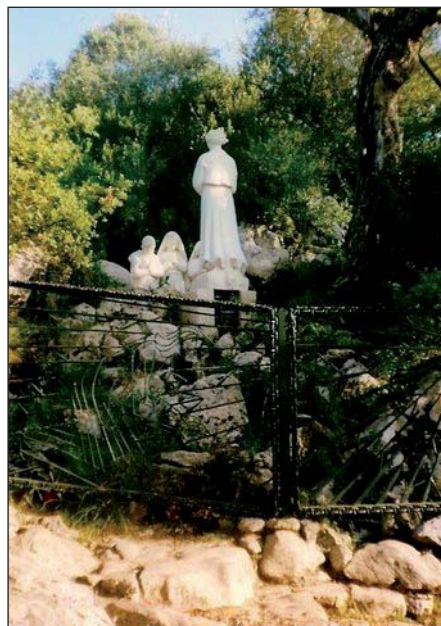
Když už nám to vyšlo na tu národní pouť, tak jsme se jí samozřejmě chtěli zúčastnit. Měli jsme informaci, že v 10 hodin začíná křížová cesta na místě srpnového zjevení, asi 3 km vzdáleném, tak jsme se chtěli alespoň pomodlit v hlavní bazilice a přejít na místo srazu.

V Bazilice jsem, opět zcela „náhodou“, narazil na jednoho pozořického farníka, který nám řekl, že začátek není tam, jak bylo původně plánováno, ale v poutním areálu. Proto jsme se tam přesunuli a přišli akorát ve chvíli, kdy přicházeli naši biskupové (obr. 3). Bylo tam již několik set českých poutníků.

Obr 3 - Zahájení NP

Kardinál Duka měl hezkou zahajovací promluvu o souvislostech Fatimy, její nové baziliky navržené do tvaru Nového Jeruzaléma z knihy Zjevení, a naší země. Mluvil o tom, že také zakládací vizí Evropské unie byl obraz Nového Jeruzaléma (ideově), a též, což bylo pro mě nové, že Karel IV. Prahu stavěl do podoby Nového Jeruzaléma. Následoval průvod skrze bránu, nápodobu té, kterou postavily děti na místě zjevení, a k uchovávanému kusu Berlínské zdi, u které jsme děkovali za osvobození od diktatury, protože to se chápe jako důsledek zasvěcení světa a Ruska Janem Pavlem II. Panně Marii, jak to žádala.

Obr. 4 - Cesta k vesnici pasáček

Po společném programu jsme chvíli neúspěšně sháněli ubytování, protože by to bylo i pro mé starší spolubratry lepší na dobrý odpočinek, a potom jsme šli směrem k vesničce, odkud pasácci pocházeli a do přírody, na místo zjevení Anděla, který děti připravoval (obr. 4), a zjevení Pan-

ny Marie v srpnu 1917, kde jsme se modlili křížovou cestu.

Po dobrém obědě jsme se přesunuli na místo většiny zjevení (obr. 5), kde nyní stojí moderní prosklená kaple a v ní

Obr 5 - Národní mše na místě zjevení

malá kaplička, která tam byla postavena na přání Panny Marie, a originální socha Panny Marie Fatimské. Tam jsme slavili společnou národní mši svatou.

Po ní jsme se chtěli jít zeptat ještě na oficiální recepci na ubytování, jak nám poradili. Po cestě nám vyšel naproti o. biskup Vokál, jestli nechceme jít s biskupy do fatimského muzea, že mají ještě nevyužité vstupenky, tak jsme šli. Zaujalo nás pár věcí: jednak koruna, ve které, když Jan Pavel II. daroval kulku, která ho zasáhla při atentátu, se našel zespodu prostor, do kterého přesně seděla. Nebo informace, že v den, kdy papež v roce 1985 zasvětil Rusko Panně Marii, explodoval jim sklad zbraní, který jim v tu chvíli znemožnil vést atomovou válku. A také jsme viděli několik předmětů z českých zemí na poděkování za osvobození, jako například komunistickou vlajku. Po skončení jsme se šli zeptat na ubytování. Odpověď byla: „ne“. „Ale počkejte, ještě se zeptám.“ Po zatelefonování řekla: „Vypadá, že něco bude přímo v tomto hotelu“ Byl to hotel, kde se často ubytovávají také biskupové. Přišla jiná paní a obrátila se na mne: „To je jen pro Vás?“ Já jsem řekl: „Ne, jsme čtyři.“ Ale přesto nakonec našla dva dvoulůžkové pokoje. Náhoda? Hotel byl celkem luxusní, hned vedle parkoviště, kde jsme ráno zaparkovali, pokoje v chodbách, kde spali také papežové. A jídlo bylo šťavnaté, s výborným vínem, několik chodů.

Po odpolední siestě jsme se šli ještě projít do vesnice pašácků. Už měli zavřeno, ale koupili jsme alespoň nějaké upomínky, jako třeba karty, obrázky, tentokrát ale ne čertovy, ale Mariiny, a Portské. Večer jsme šli na růženec s procesím.

Další den, 13. září, 100 let od předposledního zjevení, se slavila mezinárodní mše svatá (obr. 6). To byl pro mě na tom místě asi nejsilnější zážitek. Četlo se o svatbě v Káni, kdy Marie praví: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Kazatel nás vyzýval, abychom se na to ptali. Tak jsem se ptal. Na závěr jsme se znovu Panně Marii zasvětili a vatikánský kardinál nám Čechům předal putovní sochu Panny Marie.

Ve čtvrtek, kdy jsme měli ráno odjízdu, jsme chtěli ve Fatimě ještě slavit mši svatou. Byl jsem se ptát na nějaký vhodný čas, kdy bychom se mohli přidat k Čechům, Slovákům, nebo ji slavit sami. Ale buď byla v 6 hodin, což bylo pro odpočinek na náročnou cestu zpět málo, nebo až v 10 hodin, což

už jsme chtěli být na cestě. Jinak to nešlo. Tak jsme si říkali: „Budeme slavit mši svatou opět někde na cestě.“ Při večerní procházce jsme ale našli na rozpisu všech mší: 7:00, česká. „Tak to už zvládneme“, rozhodli jsme se. Ráno jsme tam tedy přišli, ještě tam nikdo nebyl. Kostelníci se nás ptali: „Kdo to tu organizuje?“ „Nevíme, počkáme,“ odpověděli jsme. Za chvíli přišla ještě jedna česká skupina. „Kdo zde mši svatou má“, ptali se? „Nevíme.“ Nikdo už nepřišel, tak jsme eucharistii oslavili se skupinou, která přišla. Kdo zařídil tu mši svatou? Asi náhoda.

Na zpáteční cestě jsme se zastavili na hranicích se Španělskem u oceánu. Už byl večer. Nikdo se společníků nechtěl do vody. Já mám však rád výzvy, tak jsem do vysokých vln skočil a ještě přemluvil jednoho z kamarádů. V pátek večer jsme šťastně dorazili domů, akorát, abych se vyspal na Šprýmiadu a dvě svatby.

Tím ale ještě setkávání s Pannou Marií Fatimskou neskončilo.

Následující den jsme s pár farníky putovali pěšky do naší katedrály, kde jsme se s ní setkali znovu: „Vítej v Brně, o 3 tisíce kilometrů dál, než jsme se viděli před třemi dny!“ Na Zelném trhu, kde před nějakým časem hokejisté Kome-

Obr 6 - Předání sochy

ty klekali před fanoušky, jsme oslavovali Boha skrze Marii a zasvětili jí naši diecézi. (I když s těmi Kometáky to není tak špatné, když za vítězství také děkovali Panně Marii brněnské.) Podruhé jsem Pannu Marii Fatimskou viděl na konci září v Žarošicích a potřetí 7. října v Koclířově.

Ale ani to, jak jsem nemohl tušit, nebylo setkání posledního. Na podzim jsem dostal možnost jet na duchovní obnovu do Itálie, k hrobu Patera Pia z Pietrelciny. To místo se pro mě stalo místem velkých duchovních darů a obrácení, které jsem tam ten podzim dostal. To největší, ale nejskrýtější tu nedokážu popsat. Třeba jindy. Jednu věc vám ale ještě řeknu. Ty dny tam přivezli onu putovní sochu Panny Marie Fatimské.

Náhoda? Ne. Víím, že to byla mateřská a milující přítomnost Matky Ježíšovy, která v milostiplném čase odpověděla na odevzdání jednoho „hříšného pyšníka“.

Farní dům Šebestiána Kubínka v Blažovicích

Na tomto názvu jsme se dohodli spolu s realizačním týmem pod vedením o. Jiřího. Název stavby, byl také konzultován s MěÚ Šlapanice, který neměl žádné námitky.

Děkujeme panu architektovi Ivoši Švábenskému za jeho velkou trpělivost s našimi požadavky, které několikrát předělával podle aktuálního vývoje situace. Poslední úprava byla požadována na základě setkání ekonomických rad farností brněnské diecéze, aby každá farnost vytvářela jakési soběstačné ekonomické příjmy, např. z pronájmu bytů. Proto jsme do projektu zakomponovali možnost v půd-

ním prostoru v budoucnu vystavět dva byty, případně i pro využití knězem.

Zde bychom chtěli opět poděkovat panu arch. I. Švábenskému za jeho přístup k zpracování projektu a jeho souhlas k převzetí jeho návrhu do zpracování projekční firmou 4P INVEST, s.r.o., Kloboucká 1411, 763 31 Broumov – Bylnice, které patří též poděkování, zvláště jejímu majiteli Ing. P. Ptáčkovi a Ing. Kateřině Pindákové. Ta od podzimu pečlivě zpracovává do konečné podoby kompletní projekt vnitřních úprav. Nyní je ve fázi zpracování jednotlivých žá-

dostí na vydání souhlasu pro vydání stavebního povolení. V současné době jsou obeslány dotyčné organizace a čeká se na jejich vyjádření.

Současné stanovisko realizačního týmu je následné: Postavit farní dům tak, aby mohla proběhnout kolaudace suterénu a přízemí (kancelář, spol. místnost, sociálky, sál s kuchyňkou).

V nejbližším plánu je poptat vhodné firmy ke stavbě, udělat setkání naší farnosti ke konzultaci možností přínosu každého z nás a do léta začít se stavbou.

Vladimír Kuklínek a o. Jiří

Chrámový sbor a schola

V loňském roce chrámový sbor zpíval, jak již tradičně bývá, o slavnosti Zmrtvýchvstání, o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a o slavnosti Narození Páně.

Sbor má 21 členů včetně devíti členek scholy. Schola je důležitou složkou sboru, protože bez nich sbor nemůže vystupovat. Schola zpívá sopránové party.

V letošním roce na Boží hod vánoční čeká sbor uvést nejrozsáhlejší dílo, jaké zpívá. Tím dílem je Česká mše vánoční od Jana Jakuba Ryby. Jeden z důvodů proč tuto mši zpívat je to, že právě před třiceti lety bylo toto dílo v našem kostele uvedeno. V roce 1987 zazněly čtyři části a v roce 1988 zaznělo dílo celé.

Schola zpívá při našem kostele již 32 roků. Svým zpěvem doprovází nedělní mše svaté.

Od Květné neděle až po Zmrtvýchvstání zpívá schola liturgické zpěvy, které jsou pro tyto obřady předepsány. Těchto zpěvů je docela dost. V letošním roce ještě jeden přibude při vstupu průvodu do kostela.

Na závěr děkuji všem, kteří se v našem kostele zapojují do sborového zpěvu.

Česlav Černý – varhaník

Biřmování v Blažovicích 2017

Dne 12. 3. 2017 bylo v Blažovicích biřmování. Na přípravu nás chodilo deset. Na biřmování jsme se připravovali více než rok. Příprava probíhala velmi intenzivně. S biřmovanci jsme jeli do Náměstě nad Oslavou za otcem J. Nekudou. V rámci příprav na biřmování jsme také jeli na víkend do Osové Bítýšky, kde byl pro nás připravený program, jehož součástí byla i noční adorace, na které každý z nás měl možnost se ztišit a rozjímát.

Sobotní ráno před biřmováním jsme začali ranními chválami, program dále pokračoval přednáškou. Den jsme zakončili vzýváním Ducha svatého s prosbou o jeho dary. Na nedělní mši svatou s otcem biskupem Vojtěchem jsme se všichni velice těšili a naše očekávání byla naplněna.

Marie Daňková

Rozloučení s panem Josefem Daňkem

21. dubna 2017 zamřel ve věku 90 let pan Josef Daňek – pro nás starší „Joža“. Nejen, že jsme se s ním setkávali při všech církevních obřadech v kostele a dříve i u oltáře a v sakristii, ale jeho stopy nacházíme po celé vesnici na zbudovaných stavbách, které projektoval a na výstavbě se brigádnicky podílel. Tedy nejen v obci, ale i v okolí – zejména zachraňoval ve Tvarožné staticky Kosmákovu obdivuhodné dílo – náš tehdy farní kostel. A to nemáme žádný přehled o tom, kolik stavebních projektů a znaleckých odhadů jako soudní znalec vypracoval pro blažovické občany.

Já jsem se s ním více setkával po roce 1969, kdy byl zvolen předsedou nově ustanovené místní organizace Lidové strany, které se s plným nasazením ujal jako člen rady – před-

seda stavební komise, reprezentoval ČSL v Národním výboru. Od té doby byl autorem a supervizorem všech stavebních akcí ve vesnici, za což se mu představenstvo Blažovic náležitě „odměnilo“: Protože svou odbornou a obětavou činností věnoval nejen obci, ale i farnosti (bylo to zbudování „přístavby“, které se nepodařilo obci zabránit) a k tomu ještě vychoval úspěšného kněze, byl jako nepřítel režimu odvolán z funkcí a vláčen po různých vyšetřováních, včetně internace.

Nezatrpknul, dále sloužil sousedům a farnosti – po revoluci ustavil a zaregistroval na ministerstvu nově „Společnost katolického domu“ s potomky původních členů, kteří zbudovali Katolický dům – „kulturák“.

Pokud mu zdraví jen trochu sloužilo, navštěvoval s pomocí blízkých pra-

videlně bohoslužby a „v míru odešel“. Je mnoho důvodů, abychom na něj nezapomněli.

Jan Kašpařík

První svaté přijímání 2017

První svaté přijímání se koná každé jaro, ale v loňském roce bylo opravdu výjimečné. Po řadě let, kdy bylo možné děti spočítat na prstech rukou, se ho vloni zúčastnilo celkem 16 dětí z 23 z ročníku. Pan farář děti znal, protože už ve druhé třídě je učil náboženství a jejich výuku si ponechal i v ročníku třetím. Dobře věděl, co ho při přípravě čeká a tak si na pomoc přibral Zdenku Vičarovou.

Začali jsme se společně scházet a připravovat už od podzimu každý čtvrtéční podvečer v přístavbě u kostela a několikrát i přímo v kostele. Díky množství dětí se příprava konala v Blažovicích (oproti roku předešlému, kdy rodiče i s dětmi na přípravu dojížděli do Tvarožné).

První setkání se uskutečnilo v kostele, kde jsme všichni zpívali píseň a děti při tom na oltář pokládaly cedulky se svými jmény. Byl to velmi slavnostní okamžik a myslím, že jsme si ho všichni užili. Celá příprava pak probíhala formou her, kdy děti za živé debaty často skládaly různé obrazce a symboly vztahující se k probíranému tématu. Někdy to bylo stádečko velmi neposedné, provádějící různé nezbednosti,

ale jindy děti příjemně překvapily svými názory.

Občas otec Jiří zapojil i rodiče a jedenkrát byla schůzka i rozdělena. Děti byly se Zdenkou v kostele a pan farář rozmlouval s rodiči o duchovních otázkách. Uvědomila jsem si, jak může být těžké zformulovat a nahlas před ostatními vyjádřit svůj pocit. O to více pak mohu ocenit děti, že tohle zvládly na jedničku. A stejně tak i samotné 1. svaté přijímání. Vydařilo se vše, počasí nám 14. května opravdu přálo a děti jako by vytušily důležitost okamžiku a chovaly se spořádaně, jak k to-

muto jejich prvnímu kroku k dospělosti patří.

Na podzim pak byli naši prvokomunikanti pozváni na pout do Brna na Petrov. Konala se 29. září a kromě setkání s otcem biskupem a duchovního programu je čekala stanoviště, kde hráli různé hry. Děti se vrátily skutečně nadšené. Ráda bych závěrem poděkovala všem, kdo dětem věnovali v rámci jejich přípravy svůj čas, protože to není v dnešní době tak samozřejmé, jak by se mohlo zdát. Opravdu srdečné díky všem.

Dana Daňková

Noc kostelů v Blažovicích

Motto: Za dne jim byla záštitou, noc prozářila hvězdami. (srov. Mdr. 10,17)

I v roce 2017 se naše farnost zapojila do pořádání Noci kostelů, a to již potřetí. Tato téměř tradiční události se v České republice zúčastnilo na 1400 kostelů a modliteben, v brněnské diecézi bylo otevřeno více než 180 kostelů. V celé České republice organizátoři zaznamenali přes 450 000 návštěvníků. Akce „Noc kostelů“ se poprvé uskutečnila v roce 2009 a každým rokem se těší velkému zájmu a oblibě. V Blažovicích jsme ji mohli zažít poprvé v roce 2013.

Naše Noc kostelů byla v podvečer 9. června zahájena vyzváněním zvonů, které zvaly všechny návštěvníky do místního domu Páně zasvěcenému Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Následovala mše svatá, po níž o. Jiří poželhal nově zrekonstruovanou sakristii.

V následujícím programu, který mo-

derovala Jana Řezáčová, nejprve blažovičtí ministranti představili farníkům bohoslužbu svými očima, když provedli nácvik některých úkonů prováděných během mše svaté a představili různé předměty, které během mše s panem farářem používají. Poté následovalo vystoupení oblíbené Pastýřské kapely. Pod vedením Jany Bártkové předvedly blažovické děti svoje hudební umění a publikum to náležitě ocenilo. Marie Daňková si připravila povídání o našem věhlasném rodákovi, Šebestiánu Kubínkovi, od jehož narození uplyne příští rok 220 let. Přiblížila nám tak některé okamžiky ze života tohoto „Apoštola modlitby a dobré knihy“, což mohlo být jistě zajímavé i pro návštěvníky z jiných farností, kteří Šebestiána Kubínka doposud neznali. O další obohacující duchovně-hudební zážitek se postarala skupina Heaven, která si jako třešničku na dortu připravila hymnu celosvětového setkání mládeže v Kra-

kově (2016) s názvem Blahoslavení.

Během akce byla umožněna prohlídka varhan, na které se hraje už od roku 1959, a opět byla zpřístupněna kostelní věž, ze které je krásný rozhled do blízkého i vzdáleného okolí.

Noc kostelů jsme zakončili adorací vedenou maminkami naší farnosti a doprovázenou zpěvy z Taizé, které nacvičila Jana Bártková se svými věrnými zpěváky. Mimo prostory kostela byla během večera k dispozici farní čajovna, kterou připravil Jirka Kubalec s místní mládeží, a kde se mohli návštěvníci občerstvit a společně se setkat v příjemné atmosféře.

Celý večer se nesl v duchu přátelských setkání a vznešené duchovní nálady. Velké díky patří všem, kteří se na blažovické Noci kostelů jakkoli podíleli a dokázali tak vytvořit „krásnou noc prozářenou hvězdami“.

Renata Mollová

Katolická charismatická konference (KCHK)

Možná jste už někteří slyšeli o této již tradiční akci, kterou spolupořádají někteří z pozořické farnosti. Loni v létě se konala už jedenáctým rokem na brněnském výstavišti BVV. Záštitu nad konferencí převzal brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle. Pro více než sedm a půl tisíce účastníků se tak vytvořilo pět dnů přednášek a společných modliteb, během nichž hlavní host konference P. Daniel Ange a další řečníci rozvíjeli téma - citát z knihy proroka Ezechiela: „Dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového Ducha.“ Jako vždy byly součástí programu i další doprovodné akce, při nichž mohli účastníci naslouchat hudbě, sledovat divadlo nejen pro děti nebo se setkat se známými a přáteli. Na této akci se zároveň podílí spousta mladých z různých koutů ČR. I my jsme na konferenci jely, abychom pomáhaly s její přípravou. Mohly jsme se přihlásit mezi dva přípravné týmy: „citróny“ (žlutá trička) a „pomeranče“ (oranžová trička). Rozhodly jsme se jít mezi „citróny“, pro-

tože pomáhali různě např. s registrací, s dopravou, u občerstvení, u stánků atd.

„Pomeranči“ si hráli s dětmi, které si k nim rodiče každý den „odkládali“, aby si mohli nerušeně užít konferenci. I když jsme pomáhaly, měli jsme možnost zajít si na přednášku, na mši, nebo na jakýkoli jiný program. Moc se nám tam líbilo.

Rozhodně můžeme potvrdit neopakovatelný zážitek a hlavně setkání se

spoustou milých lidí. I jako organizátoři jsme se účastnily některých přednášek a určitě doporučujeme. Je škoda, že se této akce neúčastní moc lidí z naší farnosti a proto bychom vás chtěly pozvat na další konferenci, která se koná 11. až 15. července 2018.

Všechny informace naleznete na <http://konference.cho.cz>. Budeme se těšit!

Daniela a Kateřina Bártkovy

**Olomouc
2017**

Jak jistě víte, toto setkání se konalo od 15. do 20. 8. 2017. Zúčastnilo se ho přes 6000 mladých. Hlavní program probíhal v areálu "Korunní pevnůstka" uprostřed městského parku neda-leko od řeky Moravy. Program zahrnoval každodenní mši, přednášky, workshopy (kurz tvůrčího psaní, tajemství rozhlasové tvorby, evangelizace jako

Celostátní setkání mládeže v Olomouci

životní styl...), koncerty a další doprovodný program. Já jsem se např. zúčastnila workshopu "o focení-nejen v kostele" a moc se mi to líbilo. Přehled programu jsme měli v "programovém průvodci" o 170 stranách, který jsme měli k dispozici i v elektronické podobě aplikace na mobil. Ubytování velkého množství účastníků bylo na různých místech, převážně na kolejích několika olomouckých vysokých škol. Většina z nás spala na postelích, někteří však na zemi na karimatkách. Stravování bylo na různých místech: snídaně a večeře jsme dostávali venku před ubytovnou, obědy ve dvou vyso-

koškolských menzách. Zakončení proběhlo v neděli odpoledne na hlavním pódiu na Korunní pevnůstce slavnostní mší, kterou sloužil arcibiskup Jan Graubner se spoustou kněží, kteří se účastnili programu.

Z Blažovic se nás setkání účastnilo asi 10. Jeli jsme autobusem společně s mládeží z okolních farností – hlavně z Pozoríc. Ze setkání někteří z nás plní zážitků odjízďeli rovnou na orelský tábor s jednodenním zpožděním. Setkání jsem si moc užila, našla jsem si spoustu nových kamarádů a už se těším na další.

Kateřina Bártková

Již více jak třicet let ve službě Bohu a lidem

V roce 2017 oslavil 30 let od vysvěcení na kněze blažovický rodák P. Pavel Buchta.

Pavel se narodil 28. 4. 1961 rodičům Anně a Vladimírovi Buchtovým. Byl předposledním z 8 sourozenců. Vystudoval gymnázium v Bučovicích. V roce 1980 nastoupil do semináře v Litoměřicích. V roce 1982 – 1984 během studia vykonal vojenskou službu. Dne 28. června 1987 byl v Brně na Petrově vysvěcen na kněze olomouckým biskupem Josefem Vranou.

Primiční mši sloužil v blažovickém kostele 5. července 1987. Mše svatá v té době nemohla být sloužena venku a tak byl kostel plný lidí, a mnozí stáli i před kostelem. Vnitřek kostela byl

těsně po generální opravě podle II. vatikánského koncilu. Čtrnáct dní předtím, 20. června 1987, byl slavnostně posvěcen nový obětní stůl a svatostánek. A tak mohl Pavel oslavit svůj velký den nejen obklopen množstvím kněží, ale i tváří k lidu. Provázeli ho kněží z Blažovic, kteří byli vysvěceni před ním – P. Josef Ondráček a P. Jan Daněk.

Jeho působíště:

1987 – Brno, Minorité
1988 – Rajhrad
1989 – Domamil
1990 – Znojmo – Přímětice a Šatov
1991 – Štítary a Vranov nad Dyjí
1996 – Sloup v Moravském krasu
1998 – Křtiny
2001 – Otnice, Bošovice (do roku 2005 také Kobeřice).

Jak si ho pamatuji? Jako hodného, skromného, milého, tichého a usměvavého chlapce. A jak slyším od těch, co ho znají nyní, nic se nezměnilo. Stále má úsměv na rtech a obětavě a nezištně slouží všem.

Milý otče Pavle, vždycky jsi měl a stále máš v našich srdcích zvláštní místo. S radostí slyšíme, že jsi zůstal tím naším Pavlem, a že tě mají rádi i všichni kolem tebe. Přejeme ti, abys vždy našel útočiště v Srdci Ježíšově, jemuž je zasvěcen kostel v tvé rodné vesnici. A za pomocí Panny Marie, které jsi neúnavně sloužil ve Křtinách, abys dál rozdával lásku a pochopení, které jsi u Ní načerpal.

Marta Kaláblová

SFR - co je u nás nového

Celý rok 2017 jsme se společně s našimi novými bratry věnovali svatému Františku. Jeho vztahu k Bohu, k modlitbě, k bratřím, k církvi ...

Na květnou neděli se někteří zúčastnili společně s františkány z Husovic křížové cesty u Černé Hory.

Konec „školního roku“ jsme jedno odpoledne strávili s bratry františkány na husovické faře, kam za námi přijel i otec Vianney. Zavzpomínali jsme si na dobu před více jak dvaceti roky. Otec Filip přinesl fotku z blažovického fotbalového hřiště, na které bratři,

kterí byli tenkrát v noviciátu, tedy i on, hrají s našimi dětmi fotbal.

Dne 17. prosince 2017 při večerní mši svaté v blažovickém kostele, do rukou otce Vianneye složili dočasné (roční) sliby dva novicové. A my ostatní jsme poděkovali za 25 let od složení trvalých slibů.

Marta Kalábová, OSF

Foto: Vojtěch Hlávka/Člověk a víra

Modlitba před křížem

(sv. František z Assisi)

*Nejvyšší, slavný Bože, osvět temnoty
mého srdce
a dej mi Pane pravou víru,
pevnou naději a dokonalou lásku,
moudrost a poznání,
abych splnil tvůj svatý a pravý příkaz.*

K misijním jarmarkům

Pozitivní ohlasy, které slyším od fančíků, mě utvrzují v tom, že misijní jarmarky mají smysl. Většina se na ně těší, s láskou nosí své výrobky a mají radost z jejich prodeje. Radost mají i lidé, pro které peníze vybírám. Jako vděk za finance, které od nás dostaly děti ze sirotčince v Marimbě z Keni, jsme od nich dostali ručně vyrobené sirky a náramky. Ty jsme pro-

dávali na vánočním misijním jarmarku. Na těchto sítkách mě zaujala prosba jedné dívky, která na ně napsala přání, aby nebyly ukradeny. Bylo milé vidět vděčnost a zároveň strach, aby se „dárky“ pro nás neztratily. V chudých oblastech má každá pomoc smysl. U nás je to třeba jen jedna bábovka, roláda nebo zavařenina, ale na druhém konci světa je to zachráněný lidský ži-

vot. Na misijních jarmarcích v minulém roce jsme vybrali 50 000 Kč. Nejvíce se vybralo na říjnové misijní neděli. Bylo to rekordních 20 400 Kč a to už je těch zachráněných životů několik. Proto vám všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podělíte na misijních jarmarcích, patří VELKÝ DÍK.

Zuzana Hrnčiarová

ZUŠ
Farnost
Obec

vás zvou na
Sváteční koncert
v blažovickém kostele
v neděli 22. dubna v 18 hod.
vystoupí žáci ZUŠ
a klavírní duo
Tereza Kalábová a Johannes Gugg

Lady of Grace Children's Home je sirotčinec pro téměř 200 dívek, většinou osiřelých, zneužívaných, vyhnaných. V areálu je rovněž Základní škola, primárně pro dívky ze sirotčince
Zdroj: www.misiekenya.org

Turzovka

Turzovka – toto slovo má pro mě odedávna tajuplný význam. Jako dítě jsem slyšela o zjevení Panny Marie na Turzovce. Samozřejmě, že se o tom nesmělo mluvit veřejně. Zvěst se ale šířila různými cestičkami, potichu a nenápadně, ale do všech končin. Takže ihned jak to jen trochu šlo, nevím, jestli to byl rok 1967 nebo 1968, jsme se tam vypravili podívat. Pamatuji si cestu lesem do kopce a nahore na kopci obrázek Panny Marie. A opodál studánku, ze které si lidé nabírali vodu. Všude (alespoň pro mě) bylo tajuplné ticho, jenom slunce zvláště prosvítalo mezi stromy...

Letos se na toto místo vydali pěší poutníci z naší a tvaroženské farnosti. My ostatní jsme za nimi vyrazili v sobotu 15. července autobusem a auty. Ochotný pan řidič zastavil dole v Turzovce tam, kde začíná svatojanská cesta k místu zjevení na Živčákovou, a zdatnější účastníci zájezdu vyšli nahoru pěšky. My ostatní jsme vyjeli až k nově vybudovanému kostelu autobusem. Všichni jsme se potom sešli na mši svatou. Po ní nám místní pan farář vyprávěl o dění na hoře Živčáková.

V roce 1958, kdy uběhlo právě 100 let od zjevení Panny Marie ve francouzských Lurdách, měl dne 1. července místní hajný Matuš Lašút vidění Panny Marie. Ve dnech 7. a 21. července a 14. srpna 1958 se zjevení opakovala. Začali sem chodit věřící zblízka i z dál navzdory zákazům a perzekucím. První pouť uspořádala místní církev už v témže roce 8. září. V prosinci 1958 měl Juraj Kavalek z Turzovky zjevení Panny Marie, která ho požádala, aby kopal, a najde pramen. Pramen opravdu našel. Postupem let se Panna Maria zjevila i dalším lidem. V roce 1965 vidělo na témže místě zjevení Božského Srdce téměř 12 tisíc lidí, kteří se na pouť sešli.

Hajný Lašút byl několikrát vyšetřován a dokonce léčen na psychiatrii. Postupem času, díky poutníkům, se stala hora místem mariánské úcty a modlitby. Po pádu totality vznikla snaha celý případ znovu prověřit a pokusit se o uznání pravosti tohoto zjevení. Ovšem vzhledem k lékařským šet-

třením se narazilo na potíže, které patrně nebude možno překlenout. Nicméně lze říci, že Turzovka je místo požehnané a promodlené, a když tam lidé přijdou s vírou, dostávají milosti Boží do dalšího života.

V roce 2008 vyhlásil žilinský biskup Tomáš Gálik vrch Živčáková Mariánským poutním místem a místem modlitby.

V místech zjevení byla v roce 1993 vysvěcena malá dřevěná kaplička. Její kapacita však zdaleka nestačila náporu poutníků. Proto byl ve vzdálenosti asi 700 metrů od těchto míst postaven a 1. 10. 2015 vysvěcen kostel Panny Marie Matky Církve.

Asi tři týdny před naším příjezdem se betonová stěna za hlavním oltářem přeměnila v nádhernou mozaiku, kterou navrhl a se skupinou dalších 19 pomocníků vytvořil Marco Rupnik, světově uznávaný umělec. Vytvořil mimo jiné mozaiku v Krakově, sarkofág kardinála Špidlíka na Velehradě a další.

Na jejich práci prý byl úchvatný pohled jako na symfonický orchestr. Dirigent P. Rupnik vše řídil. Za neustálého modlení a zpěvu pod rukama lidí, z nichž někteří byli kněží, vyrostlo za čtyři dny toto monumentální dílo. Centrálním motivem je Ježíš Kristus na kříži. Ale zde je to Ježíš vzkříšený, vítězný, oblečený. Vlevo od něj stojí jeho matka, v ruce má kalich a do něho stéká krev z Ježíšova srdce. A nalevo je apoštol Jan. Po krajích mozaiky je několik dalších motivů z bible, ovšem pojatých značně neformálně a symbolicky. Tak například vlevo dole je město Betlém, uprostřed Maria s Josefem a mezi nimi nikoliv malé dítě, ale vítězný velikonoční beránek. Vlevo nahoře je ráj, strom poznání, ale pod ním není Adam a Eva, ale sedí zde Maria a drží v klíně svého ukřižovaného syna. Vpravo nahoře je archa Noemova a do ní proudí zvířata všech druhů. A kdo je zve do archy? Neuhodli jste, Noe to není. Je to Ježíš. A tak jsme tam seděli, ohromeně zírali na mozaiku

ku a v mysli se nám spojovaly příběhy z bible a dostávaly nové rozměry...

Strávili jsme v těchto místech hezkou část dne, zašli jsme ke kapličce, cestou jsme si na cedulkách přečetli poděkování od vděčných lidí, nechali na sebe působit zvláštní atmosféru tohoto místa, modlili se spolu s ostatními devětkrát po sobě „KRÁLOVNÁ TURZOVKY, ROZPRESTRI SVOJ PLÁŠŤ NAD NAMI“, a téměř fyzicky cítili, jak nás tento plášť obklopuje a ochraňuje...

Cestou zpět jsme si nabrali uzdravující vodu a odjížděli naplnění úctou a pokorou.

A ještě jednu věc nesmíme zapomenout. Pochválit pana Hladkého z cestovní kanceláře Hladký. Nejen, že svým milým úsměvem a ochotou vytvářel pohodu, ale dovolil, abychom těm našim pěším, kteří by po týdnu pochodu chřibskými a beskydskými lesy mohli třeba trpět v autobusu klaustrofobií, přivezli kola na cestu zpět.

Krásný den jsme završili zastávkou ve farním kostele v Korní (pod který patří i poutní kostel na Živčákově). A zase nás čekalo milé překvapení - je totiž zasvěcen Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Měli jsme z toho takovou radost, že se tomu naši přátelé z Tvarožné srdečně zasmáli. Mimochodem, moc pěkný kostel.

Mám moc ráda tyto autobusové zájezdy. Tak zase za rok!

Marta Kalábová

Pěší pout' na Turzovku 9. – 15. července 2017

Při promítání fotek z pěší poutě do Slavkovic u Nového Města na Moravě, kterou jsme vykonali v roce 2016 v rámci Roku Božího milosrdenství, vzešel nápad vydat se tentokrát východním směrem – na Turzovku. Sraz poutníků a jejich doprovodu byl naplánován v neděli 9. července na druhou hodinu odpolední v Blažovicích. Po naložení zavazadel do doprovodného vozidla (osvědčená dodávka od Severů z Velatic) a nezbytné požehnání na cestu jsme vyrazili kolem půl třetí podél železniční tratě do Holubic. U místního kostela, který je zasvěcen sv. Václavovi, jsme zazpívali svatováclavský chorál a pak pokračovali podél Rakovce do Velešovic a dále za modlitby růžence přes Starou horu kolem golfových hřišť až ke kapli sv. Urbana nad Slavkovem. Zde jsme si kolem páté hodiny dopřáli krátkou přestávku a ujasnili si hlavní úmysly pěší poutě, mj. za mír ve světě, na poděkování za přijatá dobrodíní. Pak už se od nás odpojili někteří krátkodobí cyklopoutníci (Karel a Veronika Mazálkovi, Lida Kubínková) a my pěší jsme pokračovali přes Lutršték (poutní místo P. M. Bolestné) a dále po zelené značce přes Letoňský hájek a Letonice až do Bučovic, kam jsme dorazili kolem půl deváté večer. Po chvíli se nám podařilo najít faru i s panem farářem, povečeřeli jsme z vlastních zásob a uložili se k prvnímu noclehu. Nejmladší pout-

ník Zdeněk Severa se stačil z Lutrštěku vrátit pro doprovodné vozidlo a zajet s ním do Bučovic.

V pondělí ráno jsme v místním kostele slavili v 6.30 mši sv. Po snídani nás těsně před odjezdem přišel pozdravit Zdeněk Řičánek (spolupoutník z několika předchozích poutí), který v Bučovicích pracuje. Z Bučovic jsme se vydali po modré do Šardiček a dále do Kozlan (přestávka na svačinu). Vzpomněla jsem si, že v Pavlovicích bydlela jedna moje bývalá kolegyně. Zkusila jsem jí zavolat s tím, že asi za hodinu budu procházet Pavlovicemi a že bych ji ráda pozdravila. Paní Novotná nás ale všechny pozvala domů a pohostila, takže jsme měli za horkého poledne příjemnou pauzu. Nakonec nás oba s manželem ještě kus cesty doprovodili. To už polní cesty vystřídal les. Při modlitbě růžence jsme po modré, zelené a zase modré značce došli až ke Kozojedskému mlýnu (přestávka 14.30 na jídlo). Pak jsme pokračovali (při modlitbě korrunky k Božímu milosrdenství) znovu po modré příp. zkratkami po lesních cestách, alejemi až do Hoštic (zde krátký odpočinek u místního „zámečku“ se psy). Závěrečný úsek jsme absolvovali po silnici kolem Zdislavské kaple a pak po žluté polní cestou až do Roštína, kam jsme dorazili v sedm hodin večer. Někdy v tomto úseku poutě s námi začal Michal Vošmera nacvičovat píseň

Nitida Stela (Jasná hvězdo). Závěrečný úsek tohoto dne byl psychicky dost náročný, honila nás bouřka, při příchodu do Roštína jsme obcházeli oplocený pozemek se solárními panely. To nejlepší přišlo ale až nakonec - místní fara byla pouze rozestavěná, neobyvatelná. Po operativní domluvě s panem farářem jsme se nadvrkrát autem přesunuli do Zdounek. K první hromadné večeři jsme měli pečínku (od Renaty), gulášovou polévku, čaj. Po večerních chválách jsme se ulehli vědomí si náročnosti příštích dnů. V noci byla bouřka.

V úterý jsme opět slavili raní mši sv. již v 5.55 v místním kostele (ve Zdounkách). Po snídani jsme se rozloučili s panem Kašpaříkem, který nás až potud vyprovodil (fyzicky se vrátil v pořádku domů, ale duchem byl určitě s námi). Tento den nás čekal nejdelší úsek přes Chříby, navíc bylo po bouřce, pršelo, tedy rozmoklý terén. Kolaři se museli odpojit od pěších, společná cesta přes popadané stromy nebyla s koly možná. Kolaři tedy přes Bunč, my pěší jsme si v lese trochu zašli, ale nakonec jsme se po zelené mimo civilizaci dostali až do Halenkovice. Zde jsme na dědině poobědvali pod ořechem, jedna místní dobrá žena nám přinesla papriky. Z Halenkovice jsme pokračovali po červené přes Makovou do Napajedel, prošli jsme celé město a na jeho konci jsme si dopřáli krátkou přestávku. Bylo kolem čtvrté odpoledne a nás čekalo ještě 22 km. Tak tedy rychle po žluté značce – chvíli po frekventované silnici do Prusinek a dále už do hor po žluté přes Karlovice (bez převýšení) a poutní místo Svatá Voda, částečně po cyklostezce až do Zlína, kam přicházíme asi v půl deváté večer. Zde už je na místní nové faře (s elektronickým zabezpečením) připravena polévka i guláš, takže můžeme hned večeřet. Privítal nás velmi srdečně místní duchovní správce P. Michal Zahálka, který u nás sloužil mši sv. Ioni na hasičských hodech a taky s námi povečeřel a chvíli poseděl. Další milé setkání.

Ve středu ráno jsme slavili mši svatou se zlínskými farníky (na všední den

ráno byla pěkná účast – jiný kraj). Před naším odchodem (asi v půl deváté) jsme o. Michalovi poprvé zazpívali čtyřhlasně píseň Nitida Stella, tak jak jsme ji zatím stačili při putování secvičit. Pak už pokračujeme po červené do poutního místa Štípa, kde nás s historií chrámu Narození Panny Marie seznámila šikovná paní průvodkyně, která nás jako bonus pustila i do krypty. Za zmínku stojí i zdejší oltář maminek – místo proseb i díků. Po „svačince“ pokračujeme dále po silnici, jdeme docela dlouho, abychom před polednem opět přišli do Zlína – místní části Veliková. Zde už za poledního vedra opouštíme civilizaci a pokračujeme přes les až do Kašavy. Tady jsme - vycházejí z lesa - v podstatě vpadli do jednoho dvora a požádali majitele domu o vodu. Tě se nám dostalo bohatě, přímo z hadice, taky jsme si s domácími trochu popovídali - odkud jsme, kam jdeme, že z Kašavy se taky jezdí na hasičskou pouť na Hostýn atd. Opět krásné setkání. Pak už pokračujeme dále po žluté na Podkopnou Lhotu, zde obědváme kolem půl třetí. To už procházíme Hostýnsko-vsetínskou hornatinou. Po hřebínku přes Bátkovou a další rodinná hospodářská stavení až do Vsetína. Od cedule s nápisem města ke kostelu to ale bylo ještě asi půldruhého kilometru, došli jsme cca v 19.30 hod. K večeri bylo lečo, které nám vařila Anežka.

Ve čtvrtek ráno jsme opět slavili mši sv. s místními farníky v 7 hodin a po snídani opouštěli Vsetín ko-

lem deváté. Pokračovali jsme v naší pouti vzhůru do Beskyd mimo silnice a jiné civilizační vymoženosti - po žluté přes jednotlivé hospodářské usedlosti potom dolů po zelené, po modré a zase po zelené až do Huslenek. Tady už jsme byli dost zmožení, u místního fotbalového hřiště jsme si dopřáli odpočinek a svačinu. Poslední úsek tohoto dne jsme absolvovali po cyklostezce přes Halenkov, Nový Hrozenkov, Karolínu (někteří se osvěžili ve vodní nádrži Balaton) až do Velkých Karlovic, kam jsme dorazili kolem půl sedmé večer, zrovna skončila mše sv. Po krátké prohlídce kostela jsme se ubytovali v místní hospodě U muzea. Večer

nám o. Jiří promítal dokument o poutním místě Živčáková. Velice nás potěšila návštěva místních horalů Vítka a Barušky Kašpaříkových, kteří přinesli navíc ještě výborné valašské frgály.

V pátek jsme vyrazili již kolem 8 hodiny a navíc posilnění o tři nové poutnice – holky Bártkovy. Nejprve jsme asi 8km procházeli v podstatě po rovině Velké Karlovice. V rámci tohoto snadného úseku nám o. Jiří představil metodu četby Bible a modlitby - Lectio divina. Poté jsme již odbočili na cyklostezku Babské, dále na kopec Třeštík, přes rozhlednu Čarták, kolem pramene Vsetínské Bečvy na Trojačku, Bumbálku (zde už se pohybujeme na hranici se Slovenskem a taky dojíždáme poslední Baruščiny frgály). Řízení doprovodného vozidla opět přebírá Zdeněk Severa, pěší pokračují dále kolem Masarykovy chaty, přes Smutníky až do Nižného Kelčova, na jehož konci už nám šel naproti Zdeněk. Tak jsme si mysleli, že už máme do cíle jenom kousek (jak jsme byli naivní...). Jsou tři hodiny odpoledne, což je čas na modlitbu Korunky k Božímu milosrdenství. Při modlitbě pokračujeme dále po modré značce až do Korně, kde je k našemu překvapení postavený nový kostel zasvěcený Božskému Srdci Ježíšovu. Ale ještě nejsme v cíli – k tomu nás dovede až křížová cesta od Korně na horu Živčáková, kde je postaven

Pokračování na str. 12.

Pokračování ze str. 11.

velký moderní kostel zasvěcený Pan-
ně Marii – Matky Církve. Již při vcho-
du do kostela nás zaujala impozantní
mozaika za oltářem, která (jak jsme se
dozvěděli následující den) byla dokon-
čena teprve před třemi týdny. Po šes-
tější večerní hodině slavíme soukromou
mši sv., kromě nás je přítomno ještě pár
náhodných poutníků. Pak už následuje
klasická poslední poutní večeře – nud-
le s mákem. V půl desáté jsme se vy-
dali společně na místo zjevení, kde nás
Petr Kachel stručně seznámil s histo-
rií vzniku tohoto poutního místa. Chvíle
pro tichou modlitbu a předložení všech
úmyslů, se kterými jsme se na pouť vy-
dali. Vracíme se znovu do kostela, kon-
krétně do kaple k adoraci před nejsvě-
tější svátostí, děkujeme, prosíme, zpívá-
me a modlíme se za všechny i za každé-
ho zvlášť. Kyrie Eleison. Kolem půl dva-
náté je čas ke spánku, uléháme v pro-
storách pod kostelem, ostří hoši dokon-
ce uléhají venku.

V sobotu ráno jsme po ranních chvá-

lách rozjímali nad jednotlivými výjevy
znázorněnými na mozaice. Po snídani,
kterou nám zpestřily mimo jiné čer-
stvé moravské buchty od babičky Bárt-
kové, už byl čas na přivítání autobu-
sových poutníků. Ještě rychle uklidit,
sbalit se a aspoň na chvíli ještě od-
běhnout na místo zjevení, koupit něco
na památku a zpátky do kostela, kde
v 11 hodin slavíme společnou mši sva-
tou s ostatními poutníky. Hlavním té-
matem homilie místního pana faráře
bylo – NEBOJTE SE.

Po mši svaté ještě následoval výklad
k mozaice, modlitba za naše farnosti,
zpěv naší čerstvě nacvičené písně Ni-
tida Stela, organizační informace k od-
jezdu a také požehnání na cestu pout-
níkům, kteří se domů vraceli na kole
(Alois Kaláb, Ctibor Bártek, Petr Ple-
va, Tomáš Řičánek, Antonín Poláček,
Vladimír Kuklínek).

Pěší pouť na horu Živčáková u Tur-
zovky v červenci 2017 vykonali: P. Jiří
Brtník, Zdeněk Severa a Antonín Polá-
ček z Velatic, Michal Vošmera ze Žeb-

ětína, Marie Hrabovská z Hodějic, Petr
Kachel z Vřesiny (ostravsko-opavská
diecéze), z Blažováků Vladimír Kuk-
línek, Petr Pleva, Alois a Anežka Ka-
lábovi, Ctibor a Jana Bártkovi, Eliška
Švábenská, Marie Lhotská, Jaroslava
Nešporová, Renata Mazálková, Mar-
ta a Tomáš Řičánkovi. Kromě toho nás
na trase z Blažovic ke kapli sv. Urbana
doprovodili Karel a Veronika Mazálkovi
a Ludmila Kubínková, trasu z Blažovic
až do Zdounek s námi šlapal pan Kaš-
pařík, trasu z Velkých Karlovic na Tur-
zovku nám zpříjemnily Daniela, Kate-
řina a Magdalena Bártkovy.

Díky všem poutníkům za trpělivost
a společenství při modlitbě i při chů-
zi, ochotným a zdatným řidičům za ří-
zení doprovodného vozidla, Michalovi
za nápad secvičit Nitidu Stelu, o. Jiří-
mu za duchovní doprovázení a zejmé-
na za páteční noční adoraci. Pouť je po-
zvání odejít „někam na odlehlé místo
a trochu si odpočinout“ a vykonat pouť
je velká milost. DEO GRATIAS.

Marta Řičánková

Pěší pouť 2018

Týdenní pěší pouť nabízí každému poutníkovi velké množ-
ství zážitků. Většinou jsou každý rok originální (hlavně ty
duchovní), ale jsou i takové, které se u mnohých z nás vždy
opakují:

Neděle – začátek poutě, nadšení, radost, uvolnění, leh-
ká chůze.

Pondělí – první otoky (puchýře, odřeniny,...), lehké rozla-
dění, opatrnější našlapování, ale stále radost.

Úterý – mírné problémy se vstáváním, obtížné první kro-
ky, mnohdy přes bolest. Použití mírných podpůrných pro-
středků – náplasti, masti, prášek. Podle povahy terénu se
našlapuje různě, aby se postiženým místům ulevilo. Zůstává
radost, ale už mírně omezená „naštěstí to ještě nějak jde“.

Středa – velké problémy s vstáváním, chůzí, pohybem, po-
užití téměř všech podpůrných prostředků.... Obtížné prv-
ní dva kilometry po každém zastavení (svačina, oběd, mod-
litby,...) – takže téměř celý den. Myšlenky se častěji věnu-
jí hlavně zbývajícím vzdálenostem do cíle. Zůstává aspoň pocit
sounáležitosti s ostatními putujícími.

Čtvrtek – první kroky nic moc, ale oproti středě to jde ně-
jak líp! Některé problémy vymizely, a ty zbylé se dají v po-
hodě zvládnout. Sem tam se ozve nějaký sval, ale to je malič-
kost. Nastupuje opět čistá radost a vděk Pánu Bohu.

Pátek – první kroky jsou v pohodě a všechno jde snad ješ-
tě líp než v neděli! Nadšení hraničící s euforií. Je to úžas-
né! To už tam dnes dojdeme? Už se blíží konec? To je ško-
da. Už se těším na příští rok. Už aby to bylo. Kam vyrazíme?

Letos vyrazíme po letech opět do tradičního poutního
místa – Mariazell. Většinou to bývá tak, že ti kdo tam ještě
nedoputovali, po tom touží a ostatní se tam velmi rádi vra-
cí. Předchozí poutě do Mariazell v letech 2003, 04 a 07 s ot-
cem Janem Nekudou vlastně založily novodobou tradici pu-
tování v našich farnostech. I letos se s otcem Janem a do-
konce i s jeho hustopečskými (a možná i bývalými náměst-
skými) farníky spojíme.

Z Blažovic vyjdeme do Hustopečí už v sobotu 7. 7. V ne-
děli pak společně s nimi vyrazíme novou trasou Hustopeče -
Mikulov – Klosterneuburg – Heiligenkreuz – MariaHilf-
berg – Gscheid – Mariazell. Tam se, dá-li Bůh, sejde-
me 14. 7. i s vámi, kteří pojedou-
te autobusem nebo
auty. Tak nás všechny Šebestián Kubínek prováže!

Ctibor Bártek

V náručí tajemné Šumavy

Kostel svatého Mořice v Mouřenci u Annína

Naše františkánské společenství strávilo duchovní víkend stejně jako v předchozím roce v Sušici a okolí. V kapucínském klášteře, kde jsme byli ubytovaní, právě končili pobyt bratři františkáni z Plzně. Po společné slavné ranní mši svaté jsme už sami odjeli na hrad Velhartice. Využili jsme pěkného dne a šli od Werichovy chaty na hrad pěšky. Tedy kromě mě. Já jsem se mezitím dobelhala k hradu a čekala. Dlouho. Protože výprava potkala místního pana faráře, který jim otevřel kostel, a povídal o historii kostela, Velhartic, i o Šumavě.

Po prohlídce hradu jsme, jak bývá naším zvykem, navštívili hřbitov. Tentokrát ten kousek od Velhartic u prastarého kostela svatě Máří Magdaleny. Údajně je to ten, kde se odehrává Erbenova Svatební košile. Kostel i hřbitov opravdu působí temně, ponuře a neutěšeně. Pokoušeli jsme se na čelní stěně kostela najít dívčí obraz, který se dle pověsti vždy znovu a znovu objevuje, i když se zeď omítne. Máme hodně fantazie a flek jsme mezi oprýskanou omítkou posléze našli, ale pak už jsme tu „dívku“ viděli každý jinak. No, tak nevím.

Původně jsme se chtěli zúčastnit česko-německé pouti na Mouřenci u Annína. Kostel svatého Mořice je druhý nejstarší kostel v jihozápadních Čechách (ten nejstarší v Albrechticích jsme viděli loni). Založení kostela bývá spojováno s působením svatého Vintíře (995–1045). Současná stavba, nachá-

zející se na kopci nad Anínem, pochází z období kolem roku 1220. Po odsunu sudetských Němců a po následném nástupu komunistického režimu nastala devastace kostela i okolního hřbitova. Nikdo o něj nepečoval, jen bandy nenechavců se čas od času postaraly o jeho inventář. Jak nám vyprávěl člen spolku přátel Mouřence, vandalové vylomili dveře, uprostřed chrámu si založili ohniště a do ohně přikládali kusy oltářů a lavic, i lidské kosti. Když se po roce 1989 přijeli odsunutí Němci podívat do svého někdejšího rodiště, mnozí se při pohledu na kostel a hřbitov rozplakali. A začali rychle jednat. V roce 1991 založili Podpůrný spolek k udržení sv.

Mořice se sídlem v Mnichově a vyhlásili sbírku na obnovu kostela i hřbitova. V témže roce byla zahájena oprava a za dva roky byl opravený kostel znovu vysvěcen. Od té doby se tu dvakrát do roka konají dvoujazyčné bohoslužby – v češtině i němčině.

Na tu dnešní jsme ovšem přijeli pozdě. Ale byli jsme organizátory pozvání na koncert a představení knihy, které mělo být v 17 hodin. Zbylého času jsme využili k hledání sklářské hrobky, kde měla právě probíhat organizovaná prohlídka. Vzhledem k neexistenci ukazatelů jsme hrobku nenašli, i když jsme od ní byli asi 100 metrů, jak jsme potom zjistili. Spěchali jsme na koncert se strachem, abychom si v tak malém kostelíku ještě sedli. Když jsme v kostele nenašli nikoho, kromě zmrzlé pořadatelky a zvukařů, prohlédli jsme si ještě hřbitov a kostnici.

Před 17. hodinou jsme se usadili v kostele. Ovšem změna je život. Koncert počká. Nejprve byla autogramiáda a představení knihy o rodech patřících pod Mouřenec, kterou sepsal místní rodák, který byl jako dítě odsunut do Německa, kde žije. Jmenoval se Karl Czerňý. Rozpovídal se o knize, o soužití Čechů a Němců, kteří po staletí žili v tomto kraji, o přínosech i úskalích. Řekl za-

Pokračování na str. 14

Pokračování ze str. 13.

jímavou myšlenku: „My nejsme Němci, my jsme německy mluvící Češi.“ Všechno překládal člen spolku přátel Mouřence Lukáš Milota. Ten nám také sdělil, že nebyť podpory těchto lidí, byl by Mouřenec dosud ruinou.

Poté začal koncert plzeňské skupiny. I když počítám dva pořadatele a pana Czerného s doprovodem, pořád jsme byli mezi diváky v přesile. Prastaré nepohodlné lavice začaly tláčit, před závaný ledového vzduchu se nebylo kam schovat. A my, zvyklí na teplo slunečných rovin naší rodné Moravy, jsme na rozdíl od komentátora, pořadatele a průvodce v jedné osobě, trpěli.

Muzikanti byli skvělí, a v duchu jsme se jim omlouvali, že si přejeme rychlý konec. Po koncertu jsme se ztuhlí a polámaní vysoukali z lavic, když v tom se nás pan průvodce zeptal, zda bychom nechtěli slyšet ještě něco o kos-

tele. A protože jsme obdivovali úžasné nadšení těchto lidí, přikýkli jsme. Konečně, jak dlouho by o tomto malinkém kostelíku mohl mluvit! A i přesto, že nás hrálo jeho nadšení, a věřte, že přednáška by za jiných okolností byla nadmíru zajímavá, drkotání našich zubů se už nedalo přeslechnout. Nejprve jsme nenápadně, jako dobře vychovaní lidé, občas špitli, že už musíme jet. Potom už nahlas a téměř rezolutně jsme sdělili, že už opravdu odcházíme. Milý pan průvodce se smál, že toto není žádná zima, protože na Silvestra tu pro zájemce promítají Anděla Páně (film se zde natáčel), a to tu bývá kolem – 4 °C. A jestli si třeba nechceme ještě prohlédnout kostnici. A jestli víme, že velká koncentrace lidských kostí zřejmě přispěla ke strašidelné pověsti Mouřence, že prý tu v noci světélkuje kosti a zjevují se kostlivci.

Nejhorší ale ještě neskončilo. Ven-

ku tma jako v pytli (světélkující kostlivci měli asi volno), déšť, a z kostela vedly nerovné kluzké schody na stejné nebezpečnou cestu hřbitovem. U nás doma, i když je tma, je přece jen pořád alespoň něco vidět. Tam tedy opravdu ne. Naštěstí nás zachránily moderní vymoženosti – mobilní telefony, kterými jsme si alespoň trochu posvítili na cestu. A mimochodem, našim deštníkům bylo v kufru auta opravdu dobře.

V neděli po mši svaté jsme se rozdělili. Ve stejnou dobu probíhalo svěcení dvou nových kapliček. Jednu světil biskup Kročil a druhou biskup Posád. U kapličky ve Vateticích nás čekalo překvapení – kromě pana Czerného a dalších nám už známých lidí, se kterými jsme se srdečně pozdravili, pod vlajícím praporem svatého Mořice přišlo z Mouřence pěší procesí. Nadšení členové spolku přátel Mouřence – oba dva.

Marta Kalábová, OSF

Síla modlitby

Už několikrát jsem se přesvědčila (a určitě nejsem sama), jakou sílu má modlitba. Od mala jsme byli k modlitbě vedeni, ale znáte to: jako děcko jsem modlitbu odříkala, aniž bych se nad jejím obsahem nějak zamyslela. Teprve v pozdějším věku jsem se naučila mod-

lit vlastními slovy a děkovat nebo prosit za určitou věc. Od rodičů jsem věděla, že jim modlitba pomáhala všechny situace dobře zvládat. Když jsem 5 let před důchodem přišla o práci, byla jsem hodně nešťastná. Kdo mě v mém věku ještě zaměstná? Ale svěřila jsem se do rukou Božích a v modlitbě prosila o práci. A skutečně netrvalo dlouho a zaměstnání jsem našla. Podobně tomu bylo i v době, kdy jsem se dostala do finančních nesnází. Znovu jsem prosila Pána, aby mě nenechal zadlužit se a zase se všechno obrátilo k lepšímu. Takových situací bylo víc.

Chci ještě vzpomenout na dobu před 13 lety, kdy zemřel můj tatínek. Dožil se požehnaného věku 93 let. Maminka tehdy vycítila, že se blíží konec a všechny nás svolala do rodného domu. Tatínek nás ještě vnímal a my jsme se společně modlili růženec. Při závěrečném „Sláva Bohu“ tatínek vydechl naposledy. Bylo to smutné, ale zároveň krásné, protože umřel doma mezi svými – při modlitbě. Byla to šťastná hodinka smrti, za kterou se rodiče modlívali.

Myslím, že každý z nás má za co prosit i děkovat a měl by si denně aspoň kratičkou chvíli na modlitbu najít.

Marie Paulíková

Láska matek proměňuje svět

„Láska matek proměňuje svět“ je heslem ekumenického hnutí, které vzniklo v Anglii v roce 1995. Od té doby se rozšířilo po celém světě v podobě skupinek modlících se žen – zejména maminek a babiček, které se modlí hlavně za své děti, ale i kmotřence nebo třeba kněze. Hlavní myšlenka není o něco prosit, ale hlavně se radostně odevzdat vůli Pána Boha s důvěrou, že on to s našimi dětmi myslí nejlépe. V prosinci 2016 vznikla jedna modlitební skupinka i u nás v Blažovicích. Scházíme se v přístavbě u kostela, ze začátku to bylo jednou za dva týdny, teď už každý týden. Součástí setkání je devět modliteb, které se modlí všechny skupinky po celém světě, zpěv, četba z Písma a rozjímání nad Písmem a další modlitby ať už v duchu nebo společně. Pokud by se k nám chtěl někdo přidat, může klidně přijít – scházíme se každou středu v 18:45 hod.

Ludmila Patáková

Z fotoarchivu

Při vysvěcení kostela 1934 byl nad jediným – hlavním oltářem obraz Nejsvětějšího Srdce a v kostele nebyla žádná socha. Postupně se pořídila na hlavní oltář socha Nejsvětějšího Srdce, na kazatelnu socha Dobrého pastýře a se sochami přibýly dva boční oltáře – Panny Marie lurdské a sv. Josefa. Socha Nejsvětějšího srdce byla později upravena bratry Kotrbovými a presbytář oddělen uzavírací „mřížkou“, u kte-

ré se podávalo svaté přijímání (vkleče). Nová mřížka byla provedena v tmavohnědé podle představy mně neznámého architekta, který ji navrhoval a požadoval, aby v tomto provedení byly upraveny lavice a všechny dřevěné artefakty – to bylo později odmítnuto, když mohla být mřížka po konciliu odstraněna.

Jan Kašpařík

Příležitosti setkání s Pánem, které se nám stále nabízí

• Zdrojem a vrcholem celého našeho života je **nedělní eucharistie** ke slávě Boží a ke spáse světa, i nás. Tu slavíme v Den Páně o čtvrt na deset. Je to také krásná příležitost se setkat všichni, celé farní společenství, společně naslouchat, co nám Pán říká do života a setkat se s Kristem, bez kterého nemůžeme nic (J 15,5)

Mezi nedělemi nebo **jinými slavnostmi liturgického roku zvláště vynikají** některé:

• **VELIKONOCE**, triduum se slavností vzkříšení, které je alfou a omegou celého našeho slavení, mší všech mší (Památka večere Páně v 19 hodin), pátkem všech pátků (15 hodin), nedělí všech nedělí, s celou svojí postní přípravou, s obnovou našeho křtu po příkladu našich sester a bratrá, kteří křest, eucharistii i biřmování přijmou (Velikonoční vigilie v 19 hodin), a se slavením, které se prodlužuje v Oktávu velikonoce a celé době velikonoční.

• slavnost **NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ** (čtvrtek 10. května v 17:15 hodin),

• slavnost **PRVNÍHO PŘIJETÍ EUCHARISTIE** našich dětí o 7. neděli velikonoční (13. května v 9 hodin),

• slavnost **SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO** (a příprava na ni) s obnovou našeho biřmování, protože bez Ducha svatého bychom se jako jednotlivci i jako církev nemohli stále lépe naplňovat Kristovo přání, abychom jeho silou proměňovali celý svět,

• slavnost **TĚLA A KRVE PÁNĚ**, jednoho z největších darů, díky kterému je Boží Syn mezi námi skutečně přítomen a může nejlépe působit (čtvrtek 31. května v 18 hodin),

• pro naši nejen křesťanskou, ale zvláště blažovickou identitu důležitou slavnost **NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ**, s pátečním zadostiučiněním za ty, kteří se Kristu v eucharistii neklaní a za jeho oběť neděkují, první ze všech prvních pátků (pátek 8. června v 19 hodin), a nedělní oslavou jeho lásky k nám a zasvěcením se mu, neboť jen v něm je naše spása (10. června v 9:15 a s požehnáním ve 14 hodin)!

• a další významné svátky a slavnosti (zejména sv. Josefa, Zvěstování

Páně, Neposkvrněného Srdce Panny Marie, Petra a Pavla, hlavních patronů naší diecéze, Cyrila a Metoděje, Proměnění Páně, Nanebevzetí Panny Marie, Narozeniny Panny Marie, sv. Václava, našich sv. andělů strážných, Panny Marie počaté bez poskvrny a zasvěceného svátku Matky Boží Panny Marie o Novém roce)

Druhým významným bodem našeho týdne je **páteční mše svatá**, i když ne „povinná“, stále nejkrásnější příležitostí týdenního setkání s Pánem. Koreponduje také s pátkem jako blažovickým dnem Nejsvětějšího Srdce, zvláště s pátky prvními. Při této mši svaté je zvláštní příležitost učit naše děti znát a žít svůj vztah s Bohem, také díky obřádkům zájmu na ně nejen při interaktivní homilii.

Kromě toho jsou zvláštní silou chvíle **společných modliteb**, jako modlitby růžence nebo adorací, v květnu a říjnu, každou neděli a úterý. Panna Maria vyzývá k denní modlitbě růžence a není pobožnosti nad adorací, většinou v neděli před prvním pátkem (přip. v jinou ohlášenou neděli.).

o. Jiří

Farní evangelizační buňky

Zvláštní název. Otec Jiří nás pozval na přednášku do Pozořic a já jsem vůbec nevěděla, co si představit. Měla jsem volnou chvíli a v Pozořicích mám spoustu dobrých známých. Nikdo další se nepřidal, tak jsem vyrazila sama. Teď nesu na bedrech tíhu odpovědnosti vás s touto zajímavou aktivitou seznámit.

FEB jsou rozšířené různě ve světě. Jako první vznikly na Floridě. Přes Miláno se rozšířily v Evropě. V roce 2009 je schválila Pontifikální rada pro laiky jako vřele doporučenou aktivitu pro celou církev. O dva roky později vznikly první buňky v Dolanech u Olomouce. Dnes FEB najdeme v osmi farnostech naší republiky.

FEB jsou jakási malá společenství (do dvanácti lidí), která se scházejí jednou týdně k modlitbě. Scháze-

jí se po domech, čímž se podobají prvotní církvi. Setkání mají předepsanou strukturu a trvají maximálně hodinu a půl. Podobně jako biologické buňky i farní buňky rostou a dělají se. (V Dolanech je nyní 15 buněk.) Kněz se setkává běžně neúčastní, ale formou krátké katecheze (psané nebo namluvené nahrávky) je s farníky v kontaktu. Uvádí buňky do života a je přítomen u všech důležitých rozhodnutí.

FEB vznikly z potřeby plnit hlavní poslání církve - evangelizaci. Jak odpovídáme na Ježíšovu výzvu: „Jděte do celého světa a získávejte mi učedníky“ (Mt 28,19)? Daří se nám to? Nežijeme tak trochu sami pro sebe? Papež František říká: „Ve farních evangelizačních buňkách máte poslání být zárodkem, který pomáhá farnímu společenství hledat svoji misionářskou

povahu.“ Nemusíme zastavovat lidi na chodníku, ale můžeme a máme být svědky víry ve svém nejbližším okolí, „prokvasit“ farnost, společnost...

O co kratší je název, o to víc je povídání. Na závěr drobnost, která mě zaujala: každé setkání buňky zakončuje modlitba Otče náš, při které všichni stojí v kruhu. Drží za ruce, ale jsou otočení směrem ven, aby dali najevo otevřenost společenství.

Celý systém FEB je živý, vedený Duchem svatým. Pojďme prosit v modlitbě a ptát se: „Chceš, Bože, takto působit v naší farnosti?“

Kompletní informace najdete na www.evangelizacnibunky.cz nebo mohu zájemcům půjčit brožuru, kterou jsem zakoupila.

Jana Bártková

Víte, že...

- Za celou dobu od postavení našeho kostela do konce roku 2016 sloužili v našem kostele pouze 3 kostelníci
- Od posvěcení kostela v roce 1934 až do února 1977, celých 43 let to byl pan František Kadlec
- Od roku 1977 až do roku 2003 pan Antonín Lhotský
- Od roku 2003 do roku 2016 pan František Mazálek
- Pro několik generací byl pan Kadlec nazýván jenom „kostelník“, na jméno Kadlec bychom si museli chvíli vzpomínat. Celá jeho rodina, dokonce i vnoučata byli prostě „kostelníkoví“, chodilo se „ke kostelníkům“, apod.
- V roce 2017 uplynulo 40 let od smrti „stréčka kostelníka“. Myslím, že za svoji opravdu dlouholetou obětavou službu si zaslouží naši vzpomínku a modlitbu.

Víte, že ...

- 23. 4. 1967 - začal v Blažovicích sloužit P. Metoděj Nebojsa
Metoděj Nebojsa se narodil 4. 7. 1906 v Pavlovicích u Bohdalic, po studiích se v roce 1933 stal knězem a působil jako kaplan v Jevišovicích (1933 - 1934), Dačicích (1934 - 1937) a ve Slavkově u Brna jako II. kooperátor a později i jako katecheta. 1. 2. 1942 stal farářem na křižanovické faře. Zde byl 12. 5. 1945 zvolen předsedou MNV, úřad řádně vykonával do 14. 3. 1946. Po roce 1948 se stal komunistickému režimu nepohodlným a nežádoucím. Po vyšetřování na StB byl 12. 5. 1951 zatčen, uvězněn a rozsudkem státního soudu odsouzen pro trestný čin podle § 2 a § 3 zákona č. 231/48 Sb. k trestu odnětí svobody v trvání 5 let, k peněžitému trestu 10.000 Kčs, v případě nedobytnosti k dalšímu trestu odnětí svobody na 2 měsíce, ke ztrátě čestných občanských práv na 5 roků a k propadnutí celého jmění. Po propuštění z vězení 12. 9. 1954 pracoval jako pomocný dělník v závodě Drukův v Brně na Trnité ulici, bydlel v Brně - Slatině. Od konce 60. let mohl kněžsky vypomáhat v Blažovicích a od 1. 1. 1974 v kostele sv. Maří Magdalény v Brně. Zemřel v Brně 8. 10. 1982 a byl pohřben na brněnském Ústředním hřbitově 13. 10. 1982.

Otec Nebojsa ve vzpomínkách

Nedávno jsme vzpomínali, že je to již 50 let, co u nás v kostele začal sloužit mše svatě otec Nebojsa. Byli jsme tehdy ještě děti, ale vzpomínky na še-

dovlasého energického muže v nás zůstaly. Nejvíce na jeho kázání. Tehdy se kázalo ještě z kazatelny, ze které měl otec Nebojsa dobrý přehled. A tak se stalo, že uprostřed ohnivého kázání se najednou podíval na chlapce před sebou, kteří se poždúchovali, a z kazatelny zahřmělo: „Vy peleši lotrovská, vy skončíte v pekle!“ A v pohodě kázal dál. Jeho kázání byla dlouhá, hodně dlouhá. Ale kupodivu nám to moc nevadilo, protože byla zpestřena příběhy ze života a ty byly velmi zajímavé. Proto, aby nám přiblížil příběhy z bible, použil i obyčejné věci, kterých bychom si třeba vůbec nevšimli. V jedné rodině se traduje, že jejich babička, když k nim šla na návštěvu, vždycky zazvonila, a protože se jí zdálo, že dlouho nikdo nejde, začala tlouci na dveře a tloukla až do okamžiku, kdy někdo přišel otevřít. Jednou šel okolo otec Nebojsa. A ihned v kázání tento příběh použil a zakončil slovy: „...a tak i vy tlučte na bránu nebeskou a bude vám otevřeno.“

Dnes už si netroufnu říct, jak dlouho jeho kázání trvala, připadalo mi to tak půl až tři čtvrtě hodiny. V tom nejnapištějším místě vyprávění se najednou podíval na hodinky a řekl: „Pokračování bude příště.“ A sestoupil z kazatelny. My jsme museli napjatě čekat až do další neděle, abychom se dozvěděli, jak to všechno dopadlo.

Marta Kalábová

Matrika

V minulém roce jsme se v kostele rozloučili se spoustou výrazných osobností našeho farního společenství: s Jaroslavou Kubínkovou, Marií Bílkovou, Bedřichem Doležalem, Františkem Mazálkem, Josefem Daňkem, Martou Bočkovou, Marií Kalábkovou, Annou Odvářkovou, Františkem Švábenským, Josefem Durdákem, Vladimírem Diváckým, Marií Vičarovou a Ludmilou Štěpánkovou.

Pokřtili jsme Marka Františka Jankůje, Filipa Paulíka, Eleny Veroniku Havránkovou, Danielu Nohelovou, Evu Magdalenu Vrbasovou, Daniela Štěpánka, Lucii Annu Dvořáčkovou, Antonína Štarka, Adama Teodora Vlasáka, Davida Škrobáčka, Helenu Štefíkovou, Dianu Johanku Paulíkovou a Jakuba Kousala.

A oslavili jsme svatbu Aleše s Martinou Mazlovými, Jakuba Cabaly s Klárou Kubalcovou, Petra Štarka s Petrou Prachařovou, Pavla Kalába s Michaelou Stloukalovou, Karla Paulíka s Monikou Hujíčkovou a Martina Mareše s Ivou Mazlovou.

Ze zápisů pana Františka Mazálka

V loňském roce zemřel náš dlouholetý kostelník pan Mazálek (více o něm jsme psali v minulém čísle Blažovického poutníka). Kromě jiného, sepsal také důležité události, týkající se našeho kostela od roku 1967.

Také si rádi zavzpomínáte?

- 16. 3. 1967 - odchází do Jemnice P. František Adámek (farář ve Tvarožné od roku 1952, zemřel 20. 8. 1988)
- 19. 3. 1967 - přichází z Jemnice P. Metoděj Slavíček (zemřel 17. 9. 2003 ve Tvarožné)
- 23. 4. 1967 - dostal prof. Stanislav Krátký zákaz sloužit bohoslužby v Blažovicích
- 23. 4. 1967 - začal v Blažovicích sloužit P. Metoděj Nebojsa (22. 6. 1968 slavil v kostele 40 výročí od maturity, zemřel 8. 10. 1982)
- 12. 7. 1970 – primiční mše P. Josefa Ondráčka
- 3. 12. 1971 – P. Chromeček do 3. 2. 1972
- 19. 1. 1972 – P. Čada do 20. 11. 1977
- 30. 6. 1974 – primice P. Jan Daněk
- 21. 2. 1977 Requiem za pana Františka Kadlece, kostelníka našeho kostela od roku 1934
- Nastoupil za něho pan Antonín Lhotský, sloužil jako kostelník do roku 2003 (9. 8. 2003 – rekviem za zemřelého)
- 23. 12. 1977 – kaplan P. Pavel Posád z Pozořic (do 8. 1. 1978)
- 23. 12. 1977 – farář P. Vlad. Vrbňák z Pozořic (do 20. 7. 1980)
- 30. 7. 1978 – kaplan Fr. Sadílek z Pozořic (do 18. 11. 1979 – přeložen do Klobouk u Brna)
- 2. 12. 1979 – kaplan Václav Zoufalý z Pozořic (do 6. 4. 1980)
- 27. 4. 1980 – P. Lepařík z Pozořic (do 29. 6. 1980)
- 10. 8. 1980 – P. Florian z Holubic (do 8. 8. 1982)

- 14. 8. 1983 – kaplan ze Šlapanic Stanislav Kryštof (do 5. 8. 1984)
- 17. 6. 1984 – 50. výročí posvěcení kostela, koncelebrovali: P. Emil Mačkal (zde je poslední zmínka o P. Emilu Mačkalovi), P. Jordán, P. J. Ondráček, P. J. Daněk, P. Soukup, P. Stanislav Fišer, P. Kryštof, P. Pavel Dokládál, děkan Vídeňský a P. M. Slavíček
- 11. 8. 1985 – P. Pavel Dokládál ze Šlapanic (do 5. 8. 1990 – odchází do Třebíče)
- 8. 11. 1986 – P. Bohumil Poláček ze Šlapanic (do 24. 1. 1988)
- 7. 2. 1987 – P. Pavel Kopecký z Křenovic (do 16. 7. 1988)
- 20. 6. 1987 – svěcení obětního stolu a svatostánku: mši sv. koncelebrovali: prelát Ludvík Horký, P. Pavel Ko-

pecký, P. Jan Daněk, P. Václav Fišer (Hustopeče), P. Mareček (Rousínov), P. Bařka (Kunštát) a P. Slavíček

- 5. 7. 1987 – primiční mše svatá Pavla Buchty
 - 26. 10. 1988 – requiem za pana Karla Paulíka, dlouholetého varhaníka (po něm nastoupil pan Česlav Černý)
- Tolik polovina seznamu pana Mazálka, pokud bude zájem, příště zveřejníme druhou polovinu.

Pozn.: Pokud máte doma fotografie z událostí týkajících se kostela, nebo byste se chtěli podělit o vzpomínky na události, kterou mladší nepamatoují, můžete kontaktovat některého z členů redakční rady nebo napsat na e-mail: kalabova@obecblazovice.cz.

Red. rada

Přehled příjmů a výdajů farnosti za rok 2017

1. 1. 2017	
pokladna	21,00
bankovní účet	1 091 564,06
spořicí účet	3 000 000,00
celkem	4 091 585,06
PŘÍJMY	
Nájem T-Mobile	23 735,00
Nájem CETIN	60 601,17
paušální náhrady CETIN	80 000,00
nájemné Ryšavý	17 000,00
dary FO	30 000,00
úroky	586,48
umístění voleb. baneru	1 000,00
kostelní sbírky	541 972,00
dotace obce	17 744,00
příjmy celkem	772 638,65
VÝDAJE	
bankovní a spr. poplatky	522,00
mzdy	7 956,00
daně (srážková+ z nem. věcí)	1 491,00
elektřina	160 698,00
plyn	68 880,00
vodné	531,00
adopce na dálku	6 000,00

Poutník - tisk časopisu	7 126,50
provoz www stránek	1 499,00
květinová výzdoba	12 731,00
nábytek do sakristie	170 000,00
topenářské práce	3 898,00
generální oprava věžních hodin + údržba	18 244,00
úklidové prostředky	338,00
lednička	3 028,00
doprava materiálu	2 638,00
předpl. časopisů a novin	13 906,00
odeslané sbírky	52 836,00
Fond PULS	59 170,00
výdaje celkem	589 492,50
31. 12. 2017	
pokladna	69 169,00
bankovní účet	1 205 562,21
spořicí účet	3 000 000,00
celkem	4 274 731,21
saldo 2017	183 146,15

Pro farnost Blažovice připravila redakční rada pod vedením P. Jiřího Brtníka a šéfredaktora Pavla Patáka.
Členové redakční rady:
Marta Kalábová, Jan Kašpařík.

V BAREVNÉ VERZI SI MŮŽETE POUTNÍKA PROHLÉDNOUT NA:
<http://farnostblazovice.webnode.cz/>

Marta Řičánková